

Rozlučme se aneb Times, they are a-changin'...

Časopis je - jak jest naší inteligentní čtenářské obci nepochybně známo - věcí veskrze kolektivní. Někdo to všechno musí napsat. Někdo to pak musí upravit (a opravit chyby, že...). Někdo musí udělat obálku. Někdo musí vše vytisknout, zkompletovat, sešít a konečně taky prodat. Nakonec je však jisté jen to, že si hotový časopis - krucifix - nemusí nikdo koupit...! Svět je sbírka nejistot.

To proto ty dlouhé pauzy mezi jednotlivými čísly - protože největší problém je vždycky vymoci splnění všech těch autorských slibů - *jasně že napíšu článek, jasně že to bude ještě tenhle tejden...* A tak podobně. A nad tím vším (kromě toho posledního prodejního kroku, který na nich až tolik nezáleží) bdí dvě šéfredaktorky. Nebo taky šéfredaktorka a její asistentka. To je jedno. Jsou prostě dvě.

Abyste na ně nezapomněli, důkladně je popíšu. Píšu „abyste nezapomněli“, protože mě se to netýká - já na ně totiž nezapomenu nikdy. Začali jsme na tuto školu „chodit“ společně; ony studovat, já učit. Takže jejich maturita, která se neúprosně blíží (*sorry, holky, já za to fakt nemůžu...*), bude i maturitou mojí. Společných zážitků máme ostatně mnoho; většina z nich však v psané podobě vyznívá jako reklama na pobyt v blázinci a jelikož mě to neustálé mazání a přepisování už opravdu nebaví, nenapíšu vám nic.

Protože brát to podle abecedy je poněkud otrepané, vezmeme to podle ... řekneme ... výšky. Ono je to stejně jedno, neboť mi vynadají obě...

Tedy podle výšky je první na řadě jistá **Zuzana Gansová**. Je vysoká ... hm ... od země až k hlavě... V nižších ročnících byla jejím poznávacím znamením zejména poněkud *netradiční* barva vlasů; pokud si ovšem nemyslíte, že mít modré či oranžové vlasy je prostě běžné. Byl to takový neverbální barevný boj proti všem, kdo chtěli tvrdit, že modré vlasy jsou znamením blbů. To tedy nejsou! Další Zuzaninou vlastností je ochota diskutovat o čemkoli, s kýmkoli (pokud to má ovšem cenu) a kdykoli. Zuzana je břevnovská patriotka, která vede neumdlévající slovní boj proti všem, kdož nejsou z Břevnova (zejména však proti mně, což mě VELMI baví a ji evidentně taky). Na nic si nehraje (pokud si ovšem nehraje na to, že si na nic nehraje...). Když může, pomůže. To ostatně můžu osobně potvrdit a třeba i podepsat. Jako šéfredaktorka je liberální (proto ty dlouhé pauzy), tolerantní (jinak bych opravdu nemohl toto napsat a vydat), někdy líná a někdy přehnaně aktivní. Prostě Zuzana. Pro časopis a ostatně pro celý ŠOK udělala (a jistě ještě udělá) mnohé. Měl bych honem najít nějaký zápor, abych nebyl nařčen z nekritičnosti. Štve mě, že přede mnou - vyjma jediného případu v dalekém Dánsku - odmítá hrát na svého Josého (pro neznalé čtenáře: to je prosím její pečlivě opatrovaná kytara...).

Trochu menší vzrůstem, ne však ve významu, je **Anička Jará**. Přátelé, teď se právě Zuzka vzteká - (*Proč je ONA „Anička“ a já nejsem „Zuzanka“?!?!*). Abych řekl pravdu, nevím. Asi že Zuzka je velká holka z Břevnova, což je prý centrum nebo co..., zatímco Anička je odvážná školačka z dalekých Sojovic. (No, nevím, jestli to jako důvod ob stojí...). Už jsem tedy prozradil, že Anička je v naší improvizované redakci zástupcem prostého venkovského lidu. Denně (nebo skoro denně) dojíždí odkudsi od Boleslavi ze vsi, ze které si už léta utajujeme jako z typického Balíkova. Jenže já tam nikdy nebyl. Anička je v dobrém slova smyslu člověk, který jednak nezkaží žádnou legraci, natož pak srandu, přičemž její nadšení a víru v to lepší v nás nezbyvá než jí závidět. Kdo zná Aničku, chtěl by se pravděpodobně alespoň občas stát venkovánem. Druhá šéfredaktorka nosí vlasy normální barvy. Všechno je na ní vlastně normální, kromě věčného úsměvu, který mi někdy nedovolí být vážným *panem profesorem* ani v hodině češtiny, natož třeba na akci ŠOKu.

Tak to jsou prosím ony. A protože nic není věčné, dokonce ani ta škola ne, jsou z nich čtvrtáčky. Už. A tak se chtějí rozloučit s časopisem, z čehož je mně osobně poněkud smutno. Dozvěděl jsem se to teprve dnes (5.12.2001). Ale myslím, že jedno číslo časopisu bychom z nich ještě vyloudit mohli. Když oni pomáhají mně, pomůžu já - a třeba ještě někdo - zase jim. Už jen proto, aby se mohly do práce zapojit i nějaké nové tváře (a ruce a hlavy...). Neboť sám vydávat časopis tedy určitě nebudu.

Tradicemi je možno pohrdat a záměrně je ignorovat. To je jistě možné. Ale lepší je z těch všech tradic vybírat to dobré a na to se snažit navázat. Myslím, že nyní je k tomu ideální možnost. Najde se někdo, kdo by chtěl pokračovat v záslužné práci na „ŠOKujících zprávách“?

Ještě jednou: **Najde se někdo, kdo by chtěl pokračovat v záslužné práci na „ŠOKujících zprávách“?** Nebojte se. Nikdo neumí nic hned.

Sám za sebe jsem tímto článkem chtěl oběma slečnám říct vlastně jen jedině: **MOC DÍKY ZA VŠECHNO, CO JSTE UDĚLALY PRO KLUB I ČASOPIS!** Ono to ale skoro zní, jako by někdo umřel. Ale tak to není. Kdo je zná, ví, že jsou živé někdy až moc. Zuzanko (!) a Aničko, díky. Fakt.

Váš
Milan Sýkora